

ĆELENTANOV BESTIJARIJ

Tad sam još bio u dobrim odnosima s Ćelentanom. Nije slao momke na mene. Nije mi čak ni prijetio. Ali da je i tad bio lud, o tome nema nikakve sumnje. O sebi je mislio da je đubre, a o ostatku vrste nije imao tako blago mišljenje. Uz to, imao je nešto novca i najradije ga je trošio na dokazivanje svoje teze. Ali iz nekog je razloga volio piti sa mnom. Tog me dana nazvao nešto iza podneva. Zurio sam u mobitel razmišljajući da li da se javim, kad moju dvojbu razbije njegov terenac koji se zaustavi pred antikvarijatom.

– Di si?

– Radim.

– A! Silnoga li rada!? Slušaj, sjećaš se ti one moje ideje s kavezom?

– Sjećam.

– E pa, stvar je krenula. Prvu zvijer sam nabavio.

– Tigra?

– Pa dobro, ne baš tigra. Više je medvjedi tip. Ali dobar! Žestok! Ej ti, medo, de da moj ortak čuje tu opaku glaščinu!

– vikne Ćelentano, a potom se začu nekakvo duboko mumljanje, ne baš onakvo kako bi čovjek zamišljao glasanje medvjeda. – Jes ga čuo, dobar je l' da? Pravi grizli! Da ga samo vidiš kako juriša na rešetke! Slušaj, ajd dovuci dupe vam na brdo, popit ćemo koje piće i malo zezat našeg među, a?

– A ne znam baš. Radim. A i nemam...

– Šta nemaš? Prijevoza nemaš? Pa šta Ćorkaš nije stigo?
De ne zajebavaj! Adriano!

Stavio sam natpis „Na terenu!“, zatvorio dućan i ušao u terenac. Ćorkaš po običaju nije rekao ništa, samo je kresnuo motor i krenuo. Voziti se s njim stravično je iskustvo tišine. Gledaš pred sebe i ne vidiš ništa, samo čuješ tu nepokolebljivu šutnju i pitaš se: „Zašto to prokleta govno neće razgovarat sa mnom!?“ Još kad znaš da je tip ubio, dvaput, i to ne u ratu, pitanje ti se sve upornije nameće i uskoro samo o njemu razmišljaš.

Prije nego što je počeo raditi za Ćelentana, Ćorkaš se nekoliko godina pokušavao baviti taksiranjem, ali mu je tek uspjelo postati najgorim taksistom svih vremena jer mu nitko živ nije htio sjesti u auto. Nitko osim Ćelentana. Ovaj je pak mrzio voziti išta drugo osim svog obožavanog *mustanga*. A on nije išao cestama. *Mustang* je, naime, bio njegov leteći auto. Kad me Ćorkaš napokon oslobodio svoje šutnje, baš sam ga u njemu zatekao.

Planinski obronci oko nas odjekivali su od grmljavine motora. To se zvalo „priroda, mir i spokoj na Ćelentanov način“. Usred livada i šuma, na čeličnom stupu visokom tri metra nalazio se montiran *mustang*, ispravan, moćan i s kotačima u zraku. Odozgo mi je Ćelentano mahao bocom viskija.

– Oš se malo provozat? – poviče.

– Radije ne bih. Dosta mi je bilo ovo s Ćorkašem.

– Ništa do vožnje i ugodnog ćaskanja s Ćorkašem, a? Ko to može platit? Jednom ću ti ispričat zašto mrgud čkomi, ali sad imamo pametnija posla. Idemo mi do našeg mede. Imaš kupaće? Nemaš? Evo ti moje – reče on bacivši mi ih pravo na glavu. Tren poslije već je bio na zemlji, gol, odjurio je u kuću, još se brže vratio, u drugim kupaćima, ponovno se vratio, no-

seći gajbu piva i u trećim kupaćima, boksericama, predao mi gajbu, a zatim se popeo u leteći auto, odakle je uzeo japanke koje međutim nije obuo, nego ih je sa zemlje ponovno ubacio u auto. Takav je Čelentano. Čovječuljak od pedeset i nešto, a življi od najživljeg djeteta.

– Tako! Ajmo! Imamo dušeke u ribnjaku, malo ćemo se praćakat, pijuckat i gledat našeg medu. Ima još čitavih šest sati za odradit. Radi od podneva, znači tu je do osam. A inače je filozof. Diplomirani! Zamisli samo, diplomirani meded-filozof! – reče on i, stisnuvši palcem i kažiprstom nosnice, skoči u ribnjak. – Ajde, šta čekaš!

Poslije Ćorkaševe stamene šutnje, Čelentanova hiperaktivnost djelovala je poput šamaranja mokrim novinama. Skočio sam u vodu, spustio se do samog dna, nalegavši na nj trbuhom u položaj starog soma. Nije mi se vraćalo gore. Izronio sam tek kad sam ostao bez zraka. Iznad površine ništa se nije promijenilo. Čelentano je i dalje verglao.

– A nije samo filozof. On je i knjižničar. Viši knjižničar, da budem precizniji. Oženjen, jedno dijete, sin, već studira – govorio je Čelentano kao da čita iz dosjea. – U braku igra ulogu žene, ona je ta koja ima muda. Za vrijeme rata ostavio obitelj i pobjegao roditeljima u Istru, gdje je imao i ljubavnicu. Onda se, zaobilaznim putem, počeo približavati gradu iz kojeg je zbrisao. Radio neko vrijeme u Zagrebu. Zatim u Požegi. Napokon se preko ženinih veza dokopao knjižnice. Ali nije zadovoljan. Misli da zaslužuje više. Želi osloboditi medvjeda u sebi, tako mi je rekao. Misli da će mu ovo iskustvo to omogućiti. U svojoj radnoj okolini okružen je ženama, one ga najviše koče, one stalno nešto šapuću, kako je u knjižnici, doduše, i red, ali taj je šapat opasan i zatrovan političkim spletkama i rovarenjem. Naravno, cijela ta priča o medvjedoj prirodi čista

je glupost, on je ovdje prvenstveno zbog para. Čuj, četiri stoje za osam sati, toliko knjižničar ipak ne može zaradit, pa bio ne znam koliko visok.

Još na polovici Ćelentanova govora, ja sam već znao o kome je riječ. Nisam ga, doduše, vidio jer se zavukao u najudaljeniji kut kaveza što je visio nad ribnjakom i jedino što se od njega vidjelo bila je debela guzica i muda koja su virila između guzova. Ali uopće nisam sumnjao da je ta ćosava guzica Parožićeva.

– Ej, medo! Međede! Nema spavanja, hej, treba zaradit honorar! Ajde, pokaži mom ortaku kolko si opasan! Medvjedu prirodu hoću! – vikao je Ćelentano, ali medvjed se i ne pomače.

– Pusti ga, ajd, ima vremena. Ili, još bolje, pošalji ga kući. Nije mi to previše zanimljivo – rekao sam zlovoljno.

– E! – začudi se Ćelentano – Pa je l' ga ja držim!? Kavez nije zaključan, on može ići ako hoće. Ali ako misli ostat, ja želim vidjet medvjedu prirodu! Jesmo se razumjeli? Hoću divlju medvjedu prirodu!

Na ove riječi medvjed se podiže i četveronoške jurne prema nama. No izveo je to dosta traljavo, poskliznuo se i udario čelom o rešetke. Opečenog tijela, s kožom koja je visjela u krpama, lica crvenog od sunca i napora, sad je opet ležao gledajući nas kao da će svakog trena zaplakati. Nezadovoljno odmahnuvši glavom, Ćelentano ga strefi pivskim čepom u čelo. To mi se učini nepotrebnom grubošću, no moj je ortak očito znao s medvjedima jer se ovaj sad zbilja razjario. Osovivši se na noge, rikao je iz sveg glasa, rukama se udario po prsima, pa prijeteći zamahivao prema nama; otresao je glavom fingirajući ujede, divlje škljocajući čeljustima kao da otkida komade sirovog mesa. Ćelentano mi značajno namigne i reče:

„Dobar! Dobar!“ na što medvjed počne trbuhom naskakati na rešetke uz upravo nepodnošljivu dreku.

– Pa ne mora se stalno drečiti! Ni oni pravi to ne rade stalno.

– Ne kažem ja da mora stalno. Ali ponekad mora. A je, sad je malo pretjero, ali di ćeš medvjedu reć da prestane? A da mu dobacimo koju ribu, jedu oni ribu, šta ne? Možda ga to smiri. De mi tu mrežu! – poviće on Ćorkašu koji je mrežom hvatao opuške i boce što smo ih mi bacali u ribnjak. Ćelentano ubrzo izvuće golemog, lijenog šarana, ali kad ga je pokušao izvaditi iz mreže, zajedno s njim završi u vodi. Izronio je bez ribe, sa slomljenom cigaretom u ustima, pivom u ruci i novim prijedlogom.

– A da se mi ipak malo provozamo, a? – reće, a meni se buka *mustangova* motora sad učini poželjnijom od ićeg. No ni to nije pomoglo. Dok je Ćelentano, koji inače nikad nije spavao, kunjao na suvozačevu sjedištu tresući se jer sam ja iz *mustanga* istjerivao dušu, i dalje sam čuo prokletog medvjeda. Da to nije tek halucinacija, potvrđivao mi je Ćelentano, koji je povremeno, ne otvarajući oči, mrmljao ono svoje: „Dobar! Dobar!“

Kad smo se spustili, dolje nas dočeka Parožić, odjeven, u svijetlom odijelu i plavoj majici sa znakom krokodila. Ćelentano pogleda na sat, golemi Franck Muller koji je izgledao kao da ima pola kile, a zatim – uz teško dostižan smijehak samozadovoljstva – zavuće ruku u gaće, promiješa jaja, pa izvadi težak i vlažan bunt novčanica. Nehajno odlijepi par komada i tutne ih Parožiću u šapu.

– Dobar si bio, filozofe! Je l' se vidimo sutra? – upita, a ovaj zbudjeno klimne glavom, nešto promrmlja i nestane među grmljem.

– Čuj, idem i ja. Medvjeda sam vidio, a i umoran sam.

– A ne, ti ne možeš! Sad će mi doći žena.

– Pa što ja imam s tim?

– A ko će da je jebel!? Neću valjda ja? Dam ti četiri stoje, isto ko medvjedu, a za nikakav poso! Šta je to, sat vremena, možda i manje. Učinit ćeš to, i točka. Pa nisi valjda mislio da sam te zvao samo zato da gledaš medvjeda!? – reče on skoro ljutito. A s njim je teško znati da li je ozbiljan ili tek provocira, naročito kad sa strane stoji Ćorkaš i gleda me kao da sam mu kriv za svako sranje u životu.

– Ma jebi se, ortak. Ne dolazi u obzir.

– E, pa onda... – reče on namignuvši Ćorkašu – morat ćeš opet poč s našim mrgudom. – Jebi ga, ortak, sve moram sam! Adriano!

Ćorkaš me ostavio pred dućanom, u koji nisam ni svraćao, nego sam odmah produžio do Liputina popraviti loš okus Ćelentanova piva. Iz prvog haustora zaskoči me čovjek-medvjed.

– Pajdo! Znam da nismo baš dobri, ali ja te molim, ja te preklinjem, nemoj o ovom nikom govorit! Molim te! U kurcu sam, u kreditima, ako izdržim ovo radit mjesec-dva, izvući ću se iz govana, razumiješ! Samo nemoj nikom pričat!

– Pričat neću, Parožiću, nemam kome! Ali ću možda o tome pisat!

– Pisat!?! – reče on prestravljeno.

– Pisat, Parožiću! Ali neću još. A ti izdrži. Sretno!

Ali Parožić nije izdržao. Već sutradan je Ćelentano, naime, nabavio tigra. Taj tigar je ubio boga u medvjedu i stekao pravo boravka u kavezu, a Parožić je molio Ćelentana da ga ostavi na poslu za manji honorar, pa je nekoliko dana radio kao tigr-grov plijen. No ni tigar nije dugo trajao. Svaki dan pojavljivale

zoran malkoč —

su sve opakije i opakije zvijeri, a Ćelentano namjerno nije htio povećavati broj kaveza, nego su se kandidati morali izboriti za mjesto u tom jednom. Jedva da je prošlo tjedan dana od našeg druženja s medvjedom, a on me opet nazvao.

— Slušaj ovo! Da ne povjeruješ! Pobit će se! Ima ih na stotine! Kakav bestijarij, nema čega nemam, tigrove svih vrsta, lavove, hijene, kajmane, anakonde, udave, škorpione, crne udovice, bogomoljke, megateriume, čak i jednog ti rekxa imam, ej, ortak! I kolju se, kako li se samo kolju! — vikao je, a onda mu se glas izgubio u gromoglasnoj rici stotinu beštija. Prekinuo sam vezu i spustio se kod Liputina. Neko sam vrijeme sjedio na pustoj terasi čekajući konobara. Nekako sam slutio da se neće pojaviti. Bit će da je i on gore kod Ćelentana.